

A kiskutya neve

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer az Óperenciás-tengeren túl egy nagy fa, annak volt háromszázhatvanhat ága, minden ágán háromszázhatvanhat kányafiú. Aki az én mesémet meg nem hallgatja, csípje meg mind az éjszaka.

Volt egyszer egy királyfi, az elment a szomszéd király házához látogatóba. Ennek a királynak volt három lánya. A legkisebbiknek volt egy szép kiskutyája. Ez a kiskutya olyan nagyon szép volt, hogy a királyfi nagyon megszerette. Meg is mondta a lányoknak, hogy sokért nem adná, ha a kiskutya az övé lehetne, de azok meg azt mondták, hogy ők is annyira szeretik, hogy semmiért oda nem adják.

De a királyfi a legkisebb királykisasszonnyal összebeszél, s az odaadta neki a kiskutyát. Mikor már jó messzire volt a várostól, akkor jutott eszébe, hogy nem kérdezte meg, mi a kutya neve. Ő maga nem mert visszamenni, hogy megkérdezze, hanem a kocsist küldte.

Azt mondja neki:

- Eredj vissza, de okosan beszélj, mert mind a három királylány együtt lesz.

Visszamegy a kocsis, s azt mondja a legkisebbik királykisasszonynak:

- Felséges királykisasszony, azt üzenté az, tudod már, ki, mi a neve annak, tudod már, kinek?

Azt mondja erre a királylány:

- Ahogyan vagy te, úgy vagyok én! Az a neve annak, tudod már, minek. Mondd meg ezt annak, tudod már, kinek!

A kocsis visszament a gazdájához, és megmondta, mit üzent a királylány. A királyfi ebből megértette, hogy Félsz a kutya neve, mert a lányok előtt se a kocsis, se a legkisebbik lány nem mert világosan szólni.